

Hladni rat, Pawel Pawlikowski

Do posljednjeg daha po polsku

Crno-bijelom tehnikom, dugim, statičnim kadrovima u kojima je često prisutan samo jedan centar pažnje, lakom kamerom koja prati protagoniste ulicama, egzistencijalističkim fokusiranjem na apsurdnost čovječjeg bitka i mekom, senzualnom glazbom, ovaj film odaje počast francuskom Novom valu 60-tih.

Već sama tenzija između uljuđenog francuskog društva u kojem umjetnici partijajući i ispijajući vino traži nove puteve svog izričaja i sirove zbilje totalitarnog režima u kojem umjetnik ne može opstati ako ne služi sistemu, daje filmu osebujuć šarm, a turbulentna ljubavna veza plesačice i umjetničkog ravnatelja folklornog društva u poslijeratnoj Poljskoj svrstava ga u vjerojatno najpopularniji filmski žanr – tragičnu romansu. Film pritom otvara i širu temu - pojedinca naspram velikog svijeta, koji kad poprimi oblik ma koje diktature, lijeve ili desne ili neke treće, postaje prijeteći i nerijetko poguban.

Vođen sigurnom rukom vrsna redatelja *Hladni rat* je lijep film, ispoliran, vizualno vrhunski dotjeran, glazbeno dojmljiv, urešen art citatima – jedan od kojih je Ofelija, Everett Millaisa, ulje čijoj je tankočutnosti teško odoljeti, kako na stvarnom tako i na filmskom platnu, na kojem Pawlikowski pušta svoju junakinju Zulu da raspletenu pluta poljskom rijekom.

Međutim, ova ljubavna drama u tolikoj je mjeri stilizirana i uljepšana da prosto vapi za realitetom istinske ljubavne boli i bijesa sputanih. Nemoć glavnog junaka Wiktora da u sovjetiziranoj Poljskoj stvara umjetnost kakvu želi i da sam odlučuje što će uopće raditi svodi se na lutanja ulicama raznih gradova, buntovan čin puštanja brade, opijanje i zadivljeno promatranje partnerice Zule. Sve u svemu, Wiktor je previše mlak i zatvoren tip da bi uvukao gledaoca u svoj intimni pakao i pakao Poljske, nakon rata nastavljen i u poraću.

Zula, dočim, svojim očajem zbog unutrašnje rascijepljenosti, nesposobnosti da se uravnoteži, samo djelomično izazvane time što je razapeta između dva svijeta - domovine i Zapada na kojem želi živjeti muškarac kojeg ljubi – koliko toliko uspijeva dočarati mučnu hermetičnu situaciju u kojoj se njih dvoje nalaze. Sve ostalo samo su lijepe kulise jednog drami svedenoj na melodramu, proplesanu pomno odabranim urbanim i ruralnim krajolicima, u pratnji tugaljive glazbe.

U jednom intervjuu Pawlikowski govori kako je film potaknut burnom ljubavnom vezom njegovih roditelja, koji su očito svojom strašću iscrpili svu njegovu tako da on, doduše, ima dovoljno tananosti i vještine da snimi umjetnički besprijekoran film, ali ne i dovoljno vlastitog krika da ostavi gledaoca bez daha, kako je to umio jedan od njegovih nesumnjivih učitelja, Jean- Luc Godard.

Marina Horkić